

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 218/02-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. novembra 2002 predbežne prerokoval sťažnosť T. N., bytom B., zastúpeného advokátkou JUDr. G. Z., so sídlom Advokátska kancelária, B., ktorou žiada vysloviť porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu upraveného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, porušenie práva na účinnú ochranu osoby upraveného v časti II. čl. 2 ods. 3 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach, porušenie práva na spravodlivý súd upraveného v časti III čl. 14 ods. 1 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach a porušenie práva na spravodlivé súdne konanie upraveného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd konaním Okresného súdu Bratislava I vedeným pod sp. zn. 17 C 255/97 a konaním a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 18. júna 2002 č. k. 15 Co 80/02 – 117, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť T. N. o d m i e t a z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo dňa 26. septembra 2002 doručené podanie T. N., bytom B., (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. G. Z., so sídlom Advokátska kancelária, B., označené ako

„Sťažnosť“, ktoré doplnil svojím podaním doručeným ústavnému súdu 6. novembra 2002 a ktorým požaduje, aby ústavný súd rozhodol o porušení jeho základného práva na súdnu ochranu upraveného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), o porušení jeho práva na účinnú ochranu osoby upraveného v časti II čl. 2 ods. 3 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach (ďalej len „Pakt“), o porušení jeho práva na spravodlivý súd upraveného v časti III čl. 14 ods. 1 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach a o porušení práva na spravodlivé súdne konanie, upraveného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) konaním Okresného súdu Bratislava I vedeným pod sp. zn. 17 C 255/97 a konaním a rozsudkom Krajského súdu Bratislava z 18. júna 2002 č. k. 15 Co 80/02-117. Navrhovateľ žiada zrušiť predmetné rozhodnutie Krajského súdu Bratislava, priznať mu finančné zadost'učinenie vo výške 300 000 Sk a nahradiť trovy konania.

Za porušenie svojich základných práv a ľudských slobôd navrhovateľ považuje skutočnosť, že vyššie uvedené súdy mu nepriznali nemajetkovú ujmu z titulu nezákonného rozhodnutia štátneho orgánu, resp. nesprávneho úradného postupu tak podľa príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka, ako aj podľa zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom napriek tomu, že mali preukázané, že došlo zo strany súdu k nesprávnemu úradnému postupu.

Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb a právnických osôb podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o porušení základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom (ďalej len „základné práva a slobody“), ak o ich ochrane nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd každú sťažnosť predbežne prerokuje a zisťuje, či nie je daný dôvod na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

Obsahom práva na súdnu ochranu upraveného v čl. 46 ods. 1 ústavy je umožniť každému domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, prípadne na inom orgáne Slovenskej republiky, ak tak ustanovuje zákon.

Sťažovateľ namieta aj porušenie jeho práva upraveného v čl. 14 ods.1 Paktu, a to práva na spravodlivé a verejné vypočutie nezávislým a nestranným súdom (ktorý rozhoduje buď o jeho právach, alebo o akomkoľvek trestnom obvinení vznesenom proti nemu). Rovnako namieta porušenie jeho práva garantovaného v ďalšom medzinárodnom dohovore, ktorým je Slovenská republika viazaná, a to porušenie jeho práva na spravodlivé prejednanie jeho záležitosti nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom upraveného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

Spoločným rysom uvedených úprav je, že hoci poskytujú procesné záruky zabezpečenia účinnej ochrany v súdnom konaní prostredníctvom spravodlivého a verejného prerokovania veci nestranným a nezávislým súdom, nezaručujú zároveň pozitívny výsledok v prospech ktoréhokoľvek účastníka konania (čo plne potvrdzuje aj doterajšia judikatúra ústavného súdu (I. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, II. ÚS 37/01).

Ústavný súd je oprávnený aj povinný posúdiť prípadnú neústavnosť konania alebo rozhodovania všeobecných súdov, t. j. či v konaní pred nimi nedošlo k porušeniu ústavnoprocených princípov (čl. 46 až 50 ústavy). Takto vymedzená právomoc ústavného súdu však nemá za následok vznik oprávnenia a povinnosti hodnotiť právne názory všeobecných súdov, ku ktorým tieto súdy dospeli na základe výkladu a uplatňovania zákonov (podobne aj I. ÚS 21/98).

Sťažovateľ vyjadruje nespokojnosť s právnymi závermi, ku ktorým dospeli všeobecné súdy (okresný súd a krajský súd) pri prerokovaní jeho občianskoprávnej veci, a poukazoval na porušenie niektorých ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, ktoré mali podľa neho vyústiť do porušenia základného práva na súdnu ochranu na nezávislom a nestrannom súde.

Ústavný súd skúmal, či tvrdenými postupmi okresného súdu a krajského súdu ako odvolacieho súdu vôbec mohla vzniknúť situácia, ktorá by vyústila do záveru, že došlo k porušeniu základných práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 14 ods. 1 Paktu a čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Navrhovateľ bol účastníkom súdnych konaní a ako účastník vykonával svoje procesné práva a využíval procesné oprávnenia, ktoré mu priznáva Občiansky súdny poriadok. Všeobecné súdy v jeho veci rozhodli konečným rozhodnutím - rozsudkom, hoci nie v jeho prospech. Ústavný súd uzavrel, že keďže obsahom základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 14 ods. 1 Paktu a čl. 6 ods. 1 Dohovoru nie je právo na rozhodnutie podľa želania účastníka súdneho konania, túto časť sťažnosti odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Sťažovateľ namieta aj porušenie jeho práva na účinnú ochranu osoby podľa časti II, čl. 2 ods. 3 Paktu. Článok 2 ods. 3 tohto Paktu zaväzuje každý štát, ktorý je zmluvnou stranou Paktu, zabezpečiť ktorejkoľvek osobe, ktorej práva alebo slobody uznané týmto Paktom boli porušené, účinnú ochranu bez ohľadu na to, či sa porušenie jej práva alebo slobody dopustili osoby konajúce v úradnej funkcii, ďalej tiež zabezpečiť, aby každá osoba, ktorá sa domáha takej ochrany, mala na ňu právo ustanovené príslušnými právnymi, správными alebo zákonodárnymi orgánmi alebo akýmkoľvek iným orgánom ustanoveným právnym systémom štátu a aby mala možnosť právnej ochrany, ako aj to, aby príslušné orgány túto ochranu presadzovali, len čo sa poskytne. Znamená to, že toto ustanovenie ukladá povinnosť štátu rešpektovať a zabezpečiť všetkým jednotlivcom na jeho území a pod jeho jurisdikciou práva uvedené v Pakte (t. j. práva upravené v časti III Paktu). Z uvedeného vyplýva, že namietat porušenie časti II čl. 2 ods. 3 Paktu nemožno priamo, ale len v spojení s politickými a občianskymi právami uvedenými v časti III. Preto aj túto časť sťažnosti z dôvodu absencie príčinnej súvislosti tohto ustanovenia s možným porušením označeného základného práva ústavný súd odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa na rozhodnutie ústavného súdu.

Poučenie: Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok

V Košiciach 13. novembra 2002